

New York Timesi bestsellerite autor

Brenda Novak

Raamatupood rannal

Romaan



Originaali tiitel:
Brenda Novak
The Bookstore on the Beach
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2021 by Brenda Novak, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09399121
ISBN 978-9949-82-814-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Emilyle. Sa oled väga kaunis naine – nii seest kui ka väljast.
Kirjanikul on raske pärast kuuekümnendat raamatut toimetajat vahetada,
aga sina tegid selle võimalikult lihtsaks.
Ma hindan su loomupärast lahkust, mõõdukust,
kaastundlikkust ja su rasket tööd selle romaaniga.
Mitte keegi ei oska „kääre kasutada“ nii nagu sina. Aitäh!*

*Mida me ka ei kaotaks (näiteks sinu või minu),
jääd alati merest meie endi leidmise ilu.*

E. E. Cummings

1

Teisipäev, 8. juuni

Täna pidi tema tütar suveks siia tulema. Mary Langford vaatas oma väikesest raamatupoest kärsitult tänavale, lootes Autumni autot silmata, ja kui ta ei näinud mitte midagi muud peale ühe suure pere jäätisekohvikusse sisenemas, vaatas ta oma käekella. Pool neli. Autumn oli lõunaajal helistanud, öeldes, et tema ja lapsed olid oodatust kiiremini sõitnud. Ilmselt ei läinud neil enam kaua.

„Sa oled täna väga vaikne olnud,“ kommenteeris Laurie leti tagant, korrastades pastakaid, kleeplinti, klambrilööjat ja järjehoidjaid.

Mary pööras end ringi suure vaateakna ees, mille oli hiljuti kaunistanud plakatitega uutest menukatest väljaannetest. „Ma olen mures, kui ta nii kaua teel on.“

„Küll ta tuleb ning siis on nii tore teda ja lapsi näha. Nad pole ju jõulust saati siin käinud, mis?“

„Ei.“ Mary võttis sulleharja ja hakkas riuleid puhastama – lõputu töö Beach Front Booksis, mille omanikud nad Lauriega võrdselt olid. Autumn elas Tampas Floridas, piisavalt kaugel, et neil polnud lihtne kohtuda, kui Tayloril ja Cadenil kool oli. „Ja ma kahtlen, kas nad tulevad sel aastal pühadeks siia.“ Õnneks olid nad järjepidevad selles, et käisid siin suviti – välja arvatud eelmisel suvel, mis oli muidugi mõistetav. Mary lootis, et see jätkuks nii, aga kuna lapsed said vanemaks,

polnud enam miski kindel. Tayloril oli jäänud veel üks aasta keskkoolis käia, enne kui ta ülikooli läks. Cadenil kaks. Maryl kartis, et see võis jääda viimaseks korraks, kui nad kõik koos Sable Beachis olid, vähemalt mõneks ajaks küll.

„Sa võiksid neile külla minna,“ märkis Laurie.

Autumn oli teda korduvalt kutsunud. Tülid, mida ta keeldumine oli aastate jooksul tekitanud, panid Maryl kõhus keerama. Ta tahtis Tampasse minna, teha nii, et ta tütar ei peaks *kogu aeg* reisima. Autumn oli viimasel ajal nii palju läbi elanud. Aga mõte tundmatust territooriumist täitis Maryl õudusega. Kui välja jätta üksikud reisirid lähimasse suurlinna Richmondi, polnud ta mitte kunagi lahkunud unisest Virginia rannalinnast, mis oli talle kolmkümmend viis aastat koduks olnud. „Jah, aga sa ju tunned mind. See siin on ainus koht, kus ma end turvaliselt tunnen.“

Laurie nõjatus kõrgel toolil tahapoole. „Noh, kui see hirm pole nüüdseks kusagile kadunud, siis vist ei kaogi.“

„Ei. Kuigi ma ei räägi sellest enam, on minevik minu jaoks sama tõeline nagu varem.“

Ehkki poes oli enne turistide tõttu palju tööd olnud, oli hetkel kliente vähemaks jäänud. Sellistel hetkedel lobisesid nad rohkem kui töötasid. Beach Front Books polnud Laurie jaoks ainus sissetulekuallikas. Ta abikaasa Christopher Conklin oli andekas kunstnik. Ta maalis merevaateid ja ehkki need polnud esindatud üheski prestiižses galeriis, müüs ta oma maale nende poes ja internetis.

Kuid Maryl, kes polnud kunagi abielus olnud, ei olnud ühtki teist elatusallikat. Beach Front Books ei toonud sisse küll suurt tulu, kuid mitte keegi ei armastanud temast rohkem põgenemist, mida raamatud pakkusid, ning poes oli piisavalt tööd, nii et ta elas ära. See oli kõik, mis talle korda läks.

„Autumn on vihane, et ma ei käi maailma avastamas. Külas. Reisimas. Ei tee selliseid asju,“ pomises ta, soovides, et tal poleks neid vanu haavu ja piiranguid, mis olid mõnikord nende suhte proovile pannud. „Ta ütleb kogu aeg, et olen liiga noor selleks, et vana naise kombel elada.“

„Tal on õigus.“

Mary ohkas. „Ma pole enam noor.“

„Millest sa räägid? Sa oled minust üheksa aastat noorem. Viiskümmend neli pole ju vana.“

See oli tõsi, aga ta oli sunnitud täiskasvanuks saama palju varem kui enamik teisi. „Ma tunnen end muldvanana.“

„Sa peaksid järgmisel aastal Tampasse minema, kui nad sind kutuvad.“

Mary raputas pead. „Ma ei suuda.“

„Võib-olla sa tõestad, et suudad.“

Mary ei saanud parata, et turri läks. Talle ei meeldinud, kui Laurie teda tagant tõukas. „Ei.“

„Autumn ei mõista seda, Mary. See ongi peaaegu kõikide teie tülide põhjus.“

„Ma tean. Ja ma tunnen end selle tõttu halvasti. Aga ma ei saa sinna midagi parata.“

Laurie madaldas häält. „Sa võiksid talle tõtt rääkida...“

„Kindlasti mitte!“ nähvas Mary. „Miks ma seda peaksin tegema?“

„Selleks on omad põhjused. Ja sa tead seda. Me oleme sellest varem rääkinud,“ sõnas Laurie, jäädes rahulikuks nagu alati. See oli üks paljudest asjadest, mis Maryle tema juures meeldis – ta oli tasakaalukas ja kannatlik ning see tasakaalukus aitas Maryl toime tulla, kui vanad tunded ja mälestused hakkasid pead tõstma.

Ka sel puhul võis Lauriel õigus olla. Mary tundis, kuidas minevik oli oma sügavast uinakust ärkamas. Võib-olla *oli* aeg Autumnile rääkida.

Kuid sama palju oli põhjusi, miks *mitte* seda teha – mõjuvaid põhjusi. Ning mõte mineviku paljastamisest, näha seda läbi oma tütre silmade, tekitas Marys iiveldust. „Ma ei saa praegu selle teemaga lagedale tulla, mitte pärast seda, millega ta on viimased poolteist aastat tegelnud. Pealegi oli see nii ammu, et on tunne, nagu oleks see juhtunud kellegi teisega,“ ütles ta, lükates need sünged aastad oma sügavaimatesse mälusoppidesse. „Ma tahan sellest võimalikult kaugel hoida.“

Laurie ei viidanud vastuolule, mida ta väide tekitas. Ja Maryl oli selle üle hea meel. Ta poleks osanud selgitada, kuidas see sai olla tõe-

line, hirmutav ja alati olemas ning samas tunda end sellest kummaliselt kaugena.

„Ainult et see *ei juhtunud* ju kellegi teisega,“ vastas Laurie kurvalt. „See juhtus sinuga.“



Ookeanilõhn oli see, mis kuulutas Autumnille, et ta oli kodus. Ta lasi akna alla kohe, kui linnakesse jõudis, ja hingas seda sügavalt sisse, lastes soolasel õhul oma kopsud täita.

„Mida sa teed?“ Taylor hoidis oma pikki pruune juukseid käes, nii et need talle näkku ei lendleks, vaadates teda kõrvalistmelt.

Autumn naeratas, mis oli midagi, mida ta lapsed polnud viimasel ajal piisavalt näinud. „Lihtsalt hingan veidi värsket õhku.“

„Sulle ei meeldi, kui mina *oma* akna alla lasen,“ torises Caden tagaistmelt.

„Ma loodan, et ma pole enam nii ärrituv.“ Viimased kaheksateist kuud oli Autumn veetnud õudusunenäos, mis oli ta elu üle võtnud. Ta poleks äärepealt selle tõttu Sable Beachigi tulnud. Ent kui mõlemad lapsed olid teda anunud, et saaksid suve „mimmi“ juures veeta nagu varem, siis sai ta aru, et nad vajasisid oma ellu veidi normaal-sust – vähemalt üht vanemat. Tema lein ja mure abikaasa kadumise pärast oli lastes tekitanud tunde, nagu oleks ka tema ära kadunud – vähemalt see ema, keda nad tundsid. Autumn lootis, et naastes paika, kus oli nende kõigi jaoks nii palju võrratuid mälestusi, suutsid nad paraneda ja uuesti ühenduse leida.

Ta ei saanud enam Nicki heaks mitte midagi teha. See oli inetu tõde. Ta oli uurinud iga mõistlikku juhtlõnga ning tal polnud endiselt õrna aimugi, kus mees oli. Kui ta oli surnud, siis pidi Autumn leidma viisi, kuidas laste nimel ilma temata edasi minna.

Niipea kui ta raamatupoodi nägi, tundis ta nostalgiat – ühes mälestustega lihtsamatest, kergematest aegadest –, mis tõi talle äärepealt pisarad silma. Ta oli siin väikse tüdrukuna veetnud palju tunde, järgnedes emale läbi kitsaste vahekäikude vanamoelises poes, mis nägi välja, nagu asuks mõnel Victoria-aegse Londoni lookleval, kitsal

tänaval. Ta oli pühkinud riulitelt tolmu või lugenud nurgakeses, mille ema ta jaoks oli valmis seadnud.

Ka teismelisena oli ta palju aega Beach Front Booksis veetnud, ainult et siis oli ta riuleid täitnud, kaupa tellinud, kassas töötanud ja, jällegi, lugenud, kuigi leti taga toolil, oodates kliente.

Kui hea oli tagasi olla. Ehkki ta võis ema vastu karm olla tema põhjendamatute hirmude ja käitumise pärast, ei jõudnud ta ära oodata, et ema näha. Ta polnud kuni selle hetkeni taibanudki, kui väga oli oma ema järele igatsenud. Mis siis, et Maryl oli peaaegu haiglaslik hirm oma mere lähedal asuvast väikesest bangalost lahkuda? Ta oli alati seal, oodates Autumni koju. Võib-olla polnud tal kunagi olnud isa ega väikest venda või õde, keda salamisi oli ihanud, kuid õnneks oli tal ema igavene armastus.

„Siin see ongi.“ Ta osutas raamatupoele, sõites aeglasemalt, et parkimiskohta otsida.

„Me ei lähegi rannamajja?“ küsis Caden, tõstes pilgu oma mobiililt.

„Mitte kohe. Kõigepealt ütleme mimmile ja tädi Lauriele tere. Siis viime oma asjad majja.“

Pilk tahavaatepeeglist näitas, et poiss kortsutas kulmu. „Ma loodan, et siis pole enam liiga hilja, et randa minna,“ ütles ta.

„Ma olen kindel, et jõuame sinna enne pimedat,“ vastas Autumn, mahutades nende valge Volvo ühe punase kabrioleti ja halli sedaani vahele ning haarates oma käekoti.

Taylor hakkas rääkima, nii et Autumni käsi peatus ukselingil. „Sa paistadki juba teistsugune.“

„Mismoodi?“ küsis Autumn.

„Vähem pinges. Mitte nii kurb.“

„Siiatulek teeb mu õnnelikuks,“ tunnistas ta.

„Miks me siis äärepealt jälle poleks tulnud?“ küsis Caden.

Autumn pööras ringi, et talle otsa vaadata. „Sa tead, miks.“

Tütrenäole tekkis valulik ilme. „Kas see tähendab, et sa loobud?“

„Isast? Muidugi loobub,“ vastas Caden, pingul hääle reetmas, et ta pidas seda rumalaks küsimuseks. „Isa on ju surnud.“

„Ära ütle nii!“ nähvas Taylor. „Me ei tea, kas see on tõsi. Ta võib veel tagasi tulla.“

„Sellest on kaheksateist kuud, Tay,“ vastas Caden. „Ta oleks tagasi tulnud, kui oleks saanud.“

„Lõpetage ära, mõlemad!“ Autumn ei tahtnud, et nad tülitseksid vahetult enne vanaemaga kohtumist. Nad olid viimasel ajal nii sageli teineteise kõri kallal; teda ajas hulluks see, et pidi kogu aeg vahekohtunikku mängima. Kuid ta ei saanud neid süüdistada. Nad olid kaotanud isa ega teadnud, kuidas või miks. Ja Autumnil polnud ühtki selgitust anda. „Elu on viimasel ajal niigi raske olnud,“ lisas ta. „Ärgem tehkem seda raskemaks!“

„Eks ütle talle siis *ise*,“ sõnas Caden. „Isa on surnud ja me peame eluga edasi minema. Eks? Kas pole tõsi? Lase käia ja ütle seda – sa loobud.“

Kas ta loobus? Kas seda see reis tähendaski? Kui mitte, siis kui kaua ta suutis veel kinni hoida? Ning kas see oli nende jaoks parim? Ta ei suutnud ette kujutada, et lapsed tahaksid järgmised kaheksateist kuud leinata ja otsida vastuseid, mida ei pruukinud leida. Taylor oli seitsmeteistaastane, kes läks lõpuklassi ja hakkas ülikooli valima. Caden oli temast ainult aasta võrra taga. Nad oleksid kindlasti eelistanud tulevikku, mitte minevikku vaadata.

Autumn polnud kindel, kas *suutis* otsingutega jätkata, vähemalt mitte nii nagu enne. Ta oli kurnatud – vaimselt ja füüsiliselt. Ta oli viimased poolteist aastat andnud endast kõik ja sellest polnud mitte mingit kasu olnud. See oli selle juures kõige kurvem osa.